14/08/2022

Ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου για την εορτή Κοιμήσεως της Θεοτόκου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου

Με τίτλο “Ο θεολογικός Αύγουστος”, εξέδωσε την εγκύκλιό του ο Μητροπολίτης Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου και Τοποτηρητής της Ιεράς Μητρόπολης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Ιερόθεος για την εορτή Κοιμήσεως της Θεοτόκου. “Εάν για τα καθημερινά προβλήματα που μας βασανίζουν η Παναγία μας είναι η παρηγοριά και η ελπίδα μας, για το φοβερό του θανάτου γίνεται φάρος φωτεινός”, τόνισε ο Σεβασμιώτατος.

“Ο μήνας Αύγουστος, με την εορτή της Μεταμορφώσεως του Χριστού και την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, δείχνει καθαρότατα το λυτρωτικό έργο του Χριστού, και την ουσιαστική προσφορά σε αυτό της Κυρίας Θεοτόκου. Χριστός και Παναγία είναι ενωμένοι και δείχνουν την υπέρβαση της αμαρτίας και του θανάτου, την νίκη της αιώνιας ζωής επάνω στην θνητότητα και παθητότητα του ανθρώπου. Ευλογημένος είναι αυτός ο μήνας, γιατί μέσα στην φλόγα του Καλοκαιριού μας

δείχνει την αναψυχή της αιώνιας ζωής.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι αυτές οι ημέρες δεν προσφέρονται μόνον για μια ξεκούραση σωματική, για μια εναλλαγή εντυπώσεων και καθημερινού τρόπου ζωής, αλλά δείχνουν τον υψηλό σκοπό της Χριστιανικής ζωής, το υψηλό νόημα του ανθρωπίνου βίου, ότι όλες οι δυσκολίες και οι πειρασμοί, οι ασθένειες και ο θάνατος υπερβαίνονται εν Χριστώ", υπογράμμισε μεταξύ άλλων ο Σεβασμιώτατος.

Παρακάτω η εγκύκλιος:

Στο κέντρο του Καλοκαιριού, και μάλιστα στο κέντρο του μηνός Αυγούστου, εορτάζουμε την εορτή της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, από την οποία Θεοτόκο ο Χριστός προσέλαβε την ανθρώπινη φύση και εισήλθε στην ιστορία ως Θεάνθρωπος Χριστός.

Τις πρώτες ημέρες του Αυγούστου μέχρι την προπαραμονή της 15ης Αυγούστου ψάλλουμε στους Ιερούς Ναούς τις Παρακλήσεις στην Υπεραγία Θεοτόκο, την Μικρή και την Μεγάλη Παράκληση, που είναι γεμάτες από θεολογικά και πνευματικά νοήματα. Με θεολογικές λέξεις και θαυμαστές εικόνες παρουσιάζεται όλο το παγκόσμιο έργο του Χριστού και της Μητέρας Του.

Μέσα στις Παρακλήσεις διεκτραγωδείται κατά έναν έντονο τρόπο ο πόνος στην ζωή του ανθρώπου, πόνος σωματικός, πόνος εσωτερικός και μυστικός, πόνος πνευματικός, πόνος πρόσκαιρος και διαχρονικός.

Ο άνθρωπος είναι γεμάτος από τον πόνο που προέρχεται από το θνητό και παθητό σώμα του, και εκφράζεται με τις ασθένειες, τις αμαρτίες, τα πάθη, την ορφάνια, την μοναξιά, την προδοσία από τους ανθρώπους, την στέρηση της αγάπης, την απελπισία, την αβεβαιότητα του μέλλοντος. Ο άνθρωπος είναι βουτηγμένος μέσα στον πόνο από την πρώτη ημέρα της γεννήσεώς του μέχρι το τέλος της βιολογικής του ζωής.

Η Υπεραγία Θεοτόκος, ως άνθρωπος και Μητέρα του Χριστού, δοκίμασε τον πόνο στην ζωή της, από την καχυποψία των ανθρώπων που συνέλαβε χωρίς να παντρευτή, από την γέννηση του Χριστού μέσα στο σπήλαιο, τον φόβο της σφαγής του νεογνού της, την μετακίνησή της στην Αίγυπτο ως πρόσφυγας, ενώ ήταν μητέρα μικρού παιδιού, την επιστροφή της από την εξορία στην Ναζαρέτ, τις δυσκολίες από την στέρηση των υλικών αγαθών, και αργότερα έζησε με πόνο από τα Πάθη και τον Σταυρό του υιού της, του Ιησού Χριστού. Μέσα στις δοκιμασίες της Παναγίας μας βλέπουμε και εμείς τις δικές μας δοκιμασίες, και γι' αυτό την καταλαβαίνουμε, αλλά και αισθανόμαστε ότι και αυτή μας καταλαβαίνει.

Και μετά τις Παρακλήσεις, κατά τις οποίες εξάγουμε μέσα από την καρδιά μας τον δικό μας πόνο και τις δικές μας περιπέτειες, έρχεται στο μέσον του Δεκαπενταυγούστου η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Εδώ πιά δεν έχουμε να κάνουμε με συνηθισμένες καθημερινές καταστάσεις, ήτοι τον πόνο, την στέρηση των υλικών αγαθών, την προσφυγιά, τις συκοφαντίες, τις αδικίες, αλλά με τον ίδιο τον θάνατο.

Είναι όντως φοβερός ο θάνατος, ο «έσχατος εχθρός» του ανθρώπου (Α΄ Κορ. ιε΄, 26) που μας στερεί την επικοινωνία με αγαπητούς μας ανθρώπους, που προξενεί την διάσπαση μεταξύ ψυχής και σώματος, οπότε το σώμα κατεβαίνει στον τάφο και η ψυχή κάνει την δική της πορεία, θετική ή αρνητική. Ο Σοφός Σειράχ στην Παλαιά Διαθήκη γράφει: «Ω θάνατε, ως πικρόν σου το μνημόσυνόν εστιν ανθρώπω ειρηνεύοντι εν τοις υπάρχουσιν αυτού» (Σ. Σειράχ μα΄, 1).

Εάν για τα καθημερινά προβλήματα που μας βασανίζουν η Παναγία μας είναι η παρηγοριά και η ελπίδα μας, για το φοβερό του θανάτου γίνεται φάρος φωτεινός. Δείχνει ότι εν Χριστώ ο θάνατος έχει νικηθή, δεν είναι πορεία στο μηδέν, όπως λένε όσοι δεν πιστεύουν, αλλά συνάντηση με τον Χριστό και τους αγίους, είναι «ένδοξη κοίμηση», για την οποία χαίρονται οι άγγελοι, αφού για όσους πιστεύουν και ζούν εν Χριστώ, είναι συνάντηση μαζί Του, είναι ζωή υπερτέρα της βιολογικής ζωής.

Και μετά την 15η Αυγούστου συνεχίζεται η εορταστική πανήγυρη μέχρι την 23η Αυγούστου, που εορτάζουμε πανηγυρικότατα την απόδοση της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, και ακόμη φθάνουμε μέχρι την 31η Αυγούστου που εορτάζουμε την κατάθεση της Τιμίας Ζώνης της Υπεραγίας Θεοτόκου, που είναι υπόμνηση της συνεχούς προστασίας της στην ζωή μας.

Έτσι, από τις Παρακλήσεις των πρώτων ημερών του Δεκαπενταυγούστου, που

εκφράζουμε στην Παναγία όλους τους καθημερινούς μας πόνους, αλλά και την σημερινή ημέρα της ενδόξου Κοιμήσεώς της, μαθαίνουμε στην πράξη ότι ο θάνατος είναι θυμηδία και χαρά, είναι ένας απλός ύπνος, ότι, δηλαδή, ο βραδινός ύπνος είναι ένας μικρός θάνατος, και αυτό που ονομάζουμε θάνατο είναι ένας μεγάλος ύπνος μέχρι την ημέρα της αναστάσεως των σωμάτων όλων των ανθρώπων. Και αυτό το πανηγυρίζουμε μέχρι την τελευταία ημέρα του Αυγούστου.

Όμως, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι την 6η Αυγούστου, τις ημέρες που προηγούνται από αυτήν, και τις ημέρες που ακολουθούν μέχρι την 13η Αυγούστου, εορτάζουμε το μεγάλο γεγονός της Μεταμορφώσεως του Χριστού και η Εκκλησία μας δείχνει ποιος νίκησε τον θάνατο, την αμαρτία και τον διάβολο, ποιος έδωσε στην Παναγία αυτήν την μεγάλη δόξα, ποιος είναι η πηγή της ζωής και της σωτηρίας μας. Αυτός είναι ο Ιησούς Χριστός.

Στην εορτή της Μεταμορφώσεως του Χριστού βλέπουμε τον σκοπό της υπάρξεως του ανθρώπου, που είναι ο άνθρωπος από το κατ’ εικόνα να φθάση στο καθ’ ομοίωση, βλέπουμε το ένδοξο Φως της θεότητος του Χριστού, την δόξα της Παναγίας και την θέωσή μας. Το πρόσωπο του Χριστού στο όρος Θαβώρ έλαμψε ως ο ήλιος και τα ιμάτιά Του έγιναν λευκά ως το Φως, που δείχνει ότι, όταν ενωθούμε με τον Χριστό, λάμπει όλη μας η ύπαρξη και όλα τα αισθητά γίνονται λευκά, φωτοφόρα.

Αυτό σημαίνει ότι για την Εκκλησία ο μήνας Αύγουστος, με την εορτή της Μεταμορφώσεως του Χριστού και την εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, δείχνει καθαρότατα το λυτρωτικό έργο του Χριστού, και την ουσιαστική προσφορά σε αυτό της Κυρίας Θεοτόκου. Χριστός και Παναγία είναι ενωμένοι και δείχνουν την υπέρβαση της αμαρτίας και του θανάτου, την νίκη της αιώνιας ζωής επάνω στην θνητότητα και παθητότητα του ανθρώπου. Ευλογημένος είναι αυτός ο μήνας, γιατί μέσα στην φλόγα του Καλοκαιριού μας δείχνει την αναψυχή της αιώνιας ζωής.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, ότι αυτές οι ημέρες δεν προσφέρονται μόνον για μια ξεκούραση σωματική, για μια εναλλαγή εντυπώσεων και καθημερινού τρόπου ζωής, αλλά δείχνουν τον υψηλό σκοπό της Χριστιανικής ζωής, το υψηλό νόημα του ανθρωπίνου βίου, ότι όλες οι δυσκολίες και οι πειρασμοί, οι ασθένειες και ο θάνατος υπερβαίνονται εν Χριστώ.

Με αυτήν την αναστάσιμη θεολογία των εορτών, της Μεταμορφώσεως του Χριστού και της Κοιμήσεως της Υπεραγίας Θεοτόκου, που είναι η πίστη μας και η ζωή μας, η ελπίδα και η απαντοχή μας, σας ευχομαι χρόνια πολλά και να έχετε πνευματική έμπνευση. Πρέπει να ζούμε εμπνευσμένα πολύ περισσότερο από όσο

ζούν οι ποιητές και οι καλλιτέχνες, πρέπει να διακατεχόμαστε από την έμπνευση «της άλλης βιοτής» και έτσι να υπερβαίνουμε τον πόνο και τον φόβο του θανάτου.

Με θερμές ευχές

Ο Μητροπολίτης

+ Ο Ναυπάκτου και Αγίου Βλασίου Ιερόθεος